

Bilag 1.

Præsidenten for Østre Landsret.

København, den 23. januar 1954.

Efter at Østre Landsret har modtaget eksemplarer af det i folketinget fremsatte forslag til lov om ændringer i lov om rettens pleje m. v. (I anledning af grundloven af 5. juni 1953), har forslaget den 22. ds. været genstand for drøftelse i et plenarmøde. Som et resultat af denne forhandling ønsker retten at fremsætte følgende udtalelse:

Retten må anse en del af forslagets bestemmelser for mindre hensigtsmæssige, men på grund af sagens hast mener man på nærværende tidspunkt at måtte indskrænke sig til at fremsætte nedenstående bemærkninger til lovforslagets § 475.

Denne bestemmelse fastsætter, at der altid i 2. instans-sager skal finde en mundtlig forhandling sted, og af paragraffens stk. 2 sammenholdt med § 470, stk. 4, fremgår det, at den, om hvis frihedsberøvelse der er tale — bortset fra personer, hvis tilstand gør det uønskeligt — altid efter egen begæring skal bringes tilstede i retten.

Medens landsretten finder det rigtigt, at sådanne regler gælder ubetinget ved 1. instans' behandling af disse sager, må man anse det for særdeles uheldigt, at det, i modsætning til hvad der gælder f. eks. i fængslingssager og i sager, der rejses i henhold til straffelovens § 70, stk. 3, bestemmes, såvel at mundtlig forhandling skal finde sted, som at pågældende har en ret til at være tilstede i retten, hvilket, når talen er om 2. instans' behandling, antagelig altid vil betyde landsretten.

Man erindrer om, at disse sager vil komme til at dreje sig om personer af højst forskellig kategori, og medens landsretten antagelig vil finde det betryggende og rime-

ligt, at der i en del af disse sager finder mundtlig forhandling sted, eventuelt med pågældendes tilstedeværelse, vil i et stort antal af disse sager, f. eks. sager vedrørende alimentanters afsoning af underholdsbidrag, forholdet formentlig være det, at det skriftlige grundlag, derunder indbefattet udskrift af behandlingen for underretten med dens gengivelse af vedkommendes og andres dør afgivne forklaringer, vil blive fundet fuldt betryggende som grundlag for landsrettens afgørelse af sagen. Den tvungne mundtlige forhandling med pågældendes tilstedeværelse vil derfor antagelig i de fleste 2. instans-sager betyde en unødigt vidtløftiggørelse, og denne behandlingsmåde vil uvægerlig medføre en forhaling af sagernes afgørelse, idet retten må beramme forhandlingen af disse meget hastende sager til en dag, der ikke i forvejen er fuldt belagt med andre retssager.

Landsretten skal derfor indtrængende henstille, at bestemmelsen søges ændret således, at det — i lighed med hvad der gælder kæremål såvel i borgerlige sager som i straffesager — overlades til landsretten selv at bestemme, om der skal finde mundtlig forhandling sted, og om pågældende skal være tilstede i retsmødet.

Det tilføjes, at landsretten vil anse det for særdeles ønskeligt også under hensyn til, at man ikke har fornøden tid til en dyberegående drøftelse af lovforslagets øvrige bestemmelser, om der blev givet den adgang til ved repræsentanter at forhandle med udvalget.

Genpart af nærværende skrivelse er tilsendt justitsministeriet.

Kaj Mundt.

/ Holstein.

Til folketingets udvalg angående forslag til lov om ændringer i rettens pleje m. v. (I anledning af grundloven af 5. juni 1953).